

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Mit üzen a költő?

Kipakoltuk az anno legénylakásnak indult
– végül szerelmi fészket,
vittük hát haza, kimosni, füles- (hajléktalan-)
szatyorszám, a kilónyi
kelengyét, műanyag dobozt, párnát, törölközőt.
Hazafelé, mint régen,
csiklandó, cinkos, rosszkedő nevetésével
anyám is annyiszor,
igen jót derültem. Elvégre, mifélének is
tűnhetek most? Most,
mikor, ennyi biztos, szabályos *jelenség*
lehetek. Annyi szent,
ami rögvest kizárható: lakást kiadni készülő,
boldog szerelmes,
rendezett viszonyú, családos embernek nem
látszhatok. Háhá!
Akkor viszont: nos, előző nap vett, elegánsabb
fajta cipőmben,
rég, de megkímélt télikabátomban, a kettőből
még relatíve
vállalhatóbb kötött sapkám és szatyraim dacára is,
csövesnek sem.
Frissiben kidobott, így szétköltöző szerelmesnek,
ami, pont így
kinézve, voltam már régebben, túl boldog vagyok
– bezzeg akkor,
hazaérve, ah, a lusta fájdalom!, még hetekig költöző
szatyraimból éltem,
hagytam, hadd tunkolgassa magát magában a sajtó,
tétova, nehéz lélek.
Lehetnék még, persze, afféle jóságos adakozó, ki
zsákszám visz
ágyneműt, hasznos textilfélét rászorulóknak, de,
topis valómban,
kopott nadrágomban, értelmezhetetlen divatszakaszból
itt maradt, régi
pólómban sem elég jómódúnak, utcán tülekvő, zord
tekintetemmel
kellően filantrópnak sem hatok ehhez. Maradhat még
a szegény balek, aki
elnézte a naptárban a lomtalanítást, viszi hát mégis
haza (de akkor: miért
ily sietősen?) minden kacatját. Akárhogy is, vittem,

lám, mégis valamire,
 nyugtáztam végérvényesen, elhelyezhetetlen elemem
 lettem, ezt neked,
 kortárs magyar szociális háló és világrend! És, ahogy
 az rendre lenni szokott,
 hazaérve gyűlő teendőimhez, tömködve szerelmes
 („szennyes”) lepedőinket,
 egykori komplett háztartásunkat a mosógépbe,
 hirtelen elfelejtettem,
 hogy mi is volt mindebben a poén, de legalábbis
 csattanó, hogy akkor
 mire futna ki, ha írnék belőle verset (próbáltam, de
 nem ment), és főleg,
 hogy akkor, amint korunk élesszemű, pallérozott, jól
 képzett olvasója
 elvárná: *mi az üzenet?* Hol van itt a társadalmi igazság?
 És emlékeimben,
 eközben, cinkosan röhgicsél velem anyám – én meg
 vissza őrá. És ennél
 több nem is kell ide.

Távol Veronától

mennyi mindent kell csinálnunk
 megoldanunk és „kezelnünk”
 elintéznünk és helyrehoznunk
 míg jutalmul kicsit ledőlhetünk
 fáradtan elgyötörten néha betegen
 egymás mellé

e mennyi mindenre mind mind van
 persze gazdagon köréépített
 dúsan indokolt ideológia okok
 és okozatok egész orgiája
 minden tudjuk minden mindennel
 összefügg az ember nem élhet
 „csak úgy”

e mennyi mindenben alig van
 szándékunk és akaratunk noha
 elviekben persze szabad emberek
 volnánk egy szabados országban
 szabad jellegű világban minden
 amit teszünk szabad akaratunk
 fejleménye

e mennyi minden sok sok kis
mindene láncszemekként
kapaszkodó apró komponense
valamilyen nagyobb célhoz
vezet elvben melyek összessége
a mi érdekünk

ezért hozzuk háztartási jellegű kis
és nagy áldozatainkat melyekért
aztán lopott vagy drága percekben
barátokkal vagy segítő szakembernél
sajnálhatjuk magunkat ha időnk engedi
ha akarjuk

hogyan végül időnk valamely
felmérhetetlenül apró
százalékos morzsalékában
odabújhassunk egymáshoz
mint riadt háziállatok
tűzijáték idején

mennyi mindennel telik az
időnk melynek kis cseppjei
elfolynak a kézből összeadódó
áradása meg elsodor akaratot
önrendelkezést vágyódást
mennyi mindent

látod Júlia családjaink
nincsenek sosem voltak
viszályban otthon a komód
fiókjaiban nem rejtünk tört
vagy mérget Verona amúgy is
nyolcszáz kilométerre
századokra van

nevünket nem dobáljuk
éljük a keményen dolgozó
kisemberek családbarát életét
langy gulyáskapitalizmusban
mögöttünk ciripel sok ezer év
civilizációs fejlődése

és mikor napok óta először
beszélhetünk öncélú bagatell
kis dolgainkról szerelmünkről
örömeinkről titkainkról
valahára kettesben mint kiket

félholtra verten egymás mellé
terítették ki

de még e mennyi mindennel
elpepecselt életeink végére sem
fejthetjük meg hogy jó dolgunkkal
komfortunkkal progresszióinkkal
mi jó fogyasztók szellemi önkéntes
közmunkát teljesítő bölcsészziparosok
két átkozott budapesti szerelmes a
kétezres években

mégis mire mentünk ennyi mindenünkkel – –

emlékezzetek majd rá utánunk maradók:
csak együtt akartunk lenni, nem vágytunk
semmi másra.

